

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za ožnanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ožnanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravišтво je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ožnanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovensko uradovanje na Spodnjem Štajerskem.

(Praktičen jurist.)

„Du musst es dreimal hören!“ Takim zlobnim lažem in izmišljijam, kakor jih je prežvekoval pred nekaterimi dnevi kričar skrajne levice dr. Derschatta v državnem zboru, se mora dvakrat trikrat oporekovati, ne samo zaradi tega, da se tisti elementi nemške narodnosti, ki neso šovinosti ex professo à la dr. Derschatta, ki neso še izgubili popolnem objektivnega razsodka o narodnostnih stvareh, zamo-rejo prepričati, da naše zahteve neso prenapete ali nezakonite, temveč tudi zaradi tega, da se stvari sploh koristi, da more justična uprava čedalje bolj in bolj uvaževati prave, pravcate potrebe našega ljudstva v pravosodnem oziru.

Dr. Derschatta pravi, nemški uradniki na Spodnjem Štajerskem so zatirani. Čudno! Ta gospod je poslanec nemškega Gradca, to je tistega mesta, kjer čestilci nemškega kancelarja Bismarcka ponosno glavo kviško vzdigujejo in se kar nič ne sramujejo prirejati mu „Bismarckbankette“; na Štajerskem, to je na Spodnjem Štajerskem, kjer so Slovenci v ogromnej množini, se ta mož spodtika nad avskultanti, pristavi in državnopravniškimi substituti, ki so slovenskega rodu in tedaj slovenski jezik dobro umejo; na Kranjskem pusti ljudi te baže v miru, a spravi se nad predsednika deželne sodnije v Ljubljani, češ. on je strankarsk mož; ali je ta mož hotel Malthusovo teorijo o krogih aritmetične in geometrične progresije v pravosodno stroko uvesti? Ali ima namen, sumničiti moža, kojega je nedavno eks. vitez Waser sam odlikoval s tem, da je njegove naredbe, povodom revizije neke sodnije na Kranjskem uvedene, intimoval vsem sodnijam svojega področja „zur Danachachtung“?

Dozdeva se nam, da mož družega namena ni imel; „calumniare audacter semper aliquid haeret“. Huduje se ta poslanec dalje nad tem, da morajo avskultanti na nemškem Štajerskem čakati 7 ali 8 let, predno postanejo pristavi, čeravno so deloma tudi družega deželnega jezika zmožni. Ta mož, ki nema pojma o slovenskem jeziku, razločuje tedaj

znanje jezika po alikvatnih delih! Tisti avskultant, ki zna slovenski bolj kakor drugi, treba da postane pristav nižje spodaj; oni pa, ki se ni ugloobil tako v jezikovno znanost, pa naj se nastavi menda bolj pri meji; tako si misli ta mož nastavljanje uradnikov na Spodnjem Štajerskem. Mi smo nasprotno tega mnenja: ako je uradnik v istini zaradi ljudstva in ne narobe, mora se v jezikovno-mešanih okrajih pri nameščenju uradnikov razločevati, je-li zna kompetent popolnem oba jezika ali ne. Ako ne zna obeh v istej meri, naj čaka, da dobi izpraznjeno mesto v onem okraji, kjer bo lahko z jednim jezikom izhajal. To zahtevanje vendar ni prenapeto.

Seveda šovinsti à la Derschatta sploh zaničujejo, da se nahajata na Spodnjem Štajerskem dva jezika, in če ne to, vsaj trdijo, da slovenski jezik ni bolj razširjen od nemškega; a justična uprava more in mora le računati s faktičnimi razmerami in te faktične razmere bodo ostale, dokler nemški šulferajn ne bo boljšega sadu rodil kakor dozda, take, da ostanejo Slovenci v ogromnej večini. — Očita se nam dalje, da slovensko narečje na Spodnjem Štajerskem, tako imenovana „windische Sprache“ nema več podobnosti z novoslovenskim pismenim jezikom, kakor z nemškim. To bedastočo more izustiti le tak človek, ki strinja toliko zlobnosti in toliko nevednosti, kakor dr. Derschatta in tisti, ki ne priznavajo, da smo v zadnjih desetletjih veliko napredovali, kar se tiče razvoja našega jezika. Pi-sec teh vrst imel je priliko opazovati nemškega kmeta iz gorenje Štajerske v uradniški pisarni in imel tudi priliko opazovati slovenskega kmeta iz Spodnje Štajerske v uradniški pisarni; v prvi se je govorilo nemški, v drugi pravilno slovenski; ali kak razloček je bil mej obema! Intelektualna nardarjenost jednega in drugega je jako različna; a da se spoznati zamore, treba je, da se potrudite gospod doktor v praktično življenje, da se naučite tudi novoslovenskega jezika; in potlej bode se Vam že nekaj verjelo, potlej bode Vaša sodba imela že nekaj veljave; sicer pa „schwamm drüber“.

Slovensko uradovanje s slovenskimi strankami je nekoji gospodi sploh trn v peti. Ali vesten uradnik, ki razumeje važnost svojega poklica in važnost

svoje prisege, bo s slovenskimi strankami, ki nemščine ne umejo, ali vsaj menj umejo kakor slovenščino, izključivo slovenski občeval in uradoval; po tem potu si namreč on odkloni tudi odgovornost, da je zapisnik krivo pisan. Ako so zapisniki pisani v navadnem jeziku, ako se ne nahaja v njih posebnno veliko donečih abstraktnih izrazov; — poljedelci sploh malo abstraktnih besed rabijo — in ako se stranki, kakor postava zahteva, pred podpisom zapisnik prečita in konečno, ako ga stranka odobri, — kdo bo potem mogel očitati uradniku, da je krivo razumel, da je zapisnik napačno sestavljen; druga instancija, recimo sodnijski dvor bode stranki, ki nema toliko omike, da zamore razumeti širji sestavek v svojem jeziku, odrekoval pravico tega ugovora; stranko pa, ki ima toliko duševnih zmožnosti, da razume prečitan mu širji sestavek v svojem jeziku, bode zavrnil na njen podpis ali na njen „križ“. Ako se bo tako uradovalo, ne bomo doživeli takih slučajev, kakor smo jih doživeli pri Celjski okrožni sodnji, da se je v kazenskih rečeh zasliševal c. kr. pristav pri glavni obravnavi ter bil povprašan, je li stranko prav razumel in potem prav narekoval slovenske besede slovenske stranke v — nemški zapisnik. To je v istini mučen prizor, ako slovenska stranka uradniku v javnej obravnavi pove: vi me neste razumeli — menda ker mojega jezika nemate v popolnej oblasti. To uvaževanje mora vsakega uradnika siliti na to, da s slovenskimi strankami slovenski občeje, mora pa tudi siliti justično upravo na to, da nastavlja na spodnjem Štajerskem samo take uradnike, ki so rojeni slovenski Štajerci, ki govorijo že od zibel naš jezik in kojim tedaj ni treba posebnih uradnih spričeval svojih predstojnikov, da so zmožni drugega deželnega jezika. V spominu je še tisti slučaj, da je tak avskultant, imajoč privatno spričevalo ter imajoč spričevalo svojega predstojnika, da zna slovenski, bil na lastno prošnjo prestavljen na Kranjsko. Tam se je eklatentno izkazala njegova nesposobnost zaradi neznanja slovenščine. Revež je zbog tega v disciplinarno preiskavo prišel. Zakaj pa neso tistih, ki so mu znanje jezika potrdili, v disciplinarno preiskavo dejali?

LISTEK.

Selski župnik.

(Roman. Spisal Ludovik Halévy; poslovenil Vinko.)

Tretje poglavje.

(Dalje.)

In mej tem, ko je Ivan stregel gospe Scottovej nadaljevala je ona:

„Nekaj še nesem povedala. Zvedeti morate tudi, kako so nastale one pustolovne pripovedke. Ko smo se nekako pred jednim letom preselili v Pariz, mislili smo, da moramo kakovo svoto podariti mestnim revežem. Kdo je govoril o tem, jaz ne vem, a to je prišlo v časopise in tudi svota se je razglasila. Takoj sta prišla k nam dva mlada reporterja, da bi kaj natančneje poizvedela o preteklosti gospoda Scotta. Hotela sta feuillete pisati v časopise o nas. Gospod Scott pa je časih malo živ. Po naključju je bil tudi to pot in zato je malo robato gospoda spremil do vrat, ne da bi jima bil le besedico povedal. Ker pa prave naše zgodovine neso izvedela, iznašla sta si v živjej domišljiji svojej drugo. Prvi je pripovedoval, da sem v New-Yorku v snegu prosjčila, a drugi je hotel naslednji dan

razglasiti še bolj senzacionalen članek in dal mi je celo v Philadelphiji skakati skozi papirnate obročje v cirku.“

Pet minut je že Pavlina župniku delala razna znamenja, katera je pa ta tako malo uvaževal, da je ubogo dekle naposled ves svoj pogum zbrala in rekla:

„Gospod župnik, jedno četrt na osem je že.“
 „Jedno četrt na osem! Potem mi morate pa že oprostiti, dami moji, nocoj imam še molitve.“
 „Takoj zdaj-le?“
 „Seveda, takoj.“
 „Kdaj pa odide nocoj naš vlak v Pariz?“
 „O polu desetih.“ odvrne Ivan; „z vozom ste v petnajstih do dvajsetih minutah na kolodvoru.“
 „Potem greva pa še lahko v cerkev, Suzanka.“
 „V cerkev torej,“ veli gospa Scottova; „predno pa se ločimo, moram Vas še nečesa prositi, gospod župnik. Rada bi videla, da bi Vi prvi obedovali pri meni na Longuevalu, mi štirje čisto sami, kakor danes. Ne odbijte mi tega povabila, prihaja iz srca.“

„In tako je tudi vzprejmeva, milostiva gospa,“ odvrne Ivan.

„Dan Vam bom še pisala, gledala bom, da bode prej ko mogoče.“

Mej tem sta se Pavlina in miss Percivalova umaknili v kot ter tam jako živahno šepetali. Slišati je bilo samo poslednje besede njijinega razgovora:

„Vi boste torej tam?“ dejala je Betina.

„Da, jaz bom tam.“

„In povedali mi boste, kdaj naj pričnem?“

„Da, povem Vam . . . a pazite, gospod župnik ne sme prej ničesa vedeti o tem.“

Sestri, župnik in Ivan stopijo iz hiše. V cerkev so morali iti čez pokopališče. Večer je bil prijeten. Počasi in molče stopali so vsi štirje v žarkih zahajajočega solnca po drevoredu.

Na tej poti stal je spomenik doktorja Reynauda. Če prav je bil preprost, se je vendar po svojej visokosti ločil od drugih spominskih kamenov. Gospa Scottova in Betina se ustavita ter čitata napis na kamenu:

„Tukaj počiva doktor Marcel Reynaud, zdravnik mobilnih gard Souvignyjskih, padel dne 8. januarja leta 1871. v bitki pri Villersexelu. Mojte zanj.“

Ko sta prečitali, pokaže župnik Ivana ter veli: „Bil je njegov oče.“

Dami stopita h grobu in stojita nekaj časa s povešeno glavo gineni in zamišljeni. Potem obe,

V svojem znamenitem delu „Beiträge zur Lehre vom Beweis im Strafprocesse, Leipzig 1883“ pravi umrlj Glaser, razpravljajoč dokaz s pričami: „Die Art der Vernehmung der Zeugen muss so geregelt sein, dass sie die wichtigste Gewähr gegen die Unwahrheit, Ungenauigkeit, gegen Missverständnisse der Aussage und für die richtige Würdigung derselben bietet.“ (Stran 228). Kje pa leži ta „Gewähr“, ako zaslišujoči uradnik jezika ne umeje, kojega stranka govori, ali ako ga po metodi dr. Derschatta umeje le „zum Theile?“ Ta „Gewähr“ je v takih slučajih ničeva, v kojih se pristav mora zaslišati o tem, je li razumel stranko ali ne.

Kazenski red odločno zahteva, da se nagibi razsodbe stranki naznani jasno in precizno; to je tudi potrebno, ako se kazenski smoter doseči hoče. Vzemimo pa sodnika, ki slovenščino lomi tako, kakor jo lomi večina sodnih uradnikov na slovenskem Štajerskem. Kolikokrat stopimo v pisarno ter čujemo besede: „toliko in toliko ur boš zaprt, ker si to storil; če ti ni prav, pa se pritoži.“ To je celo oznanilo razsodbe, natančnejša motivacija razsodbe in jasno pretresovanje nagibov pro in contra se čisto pogreša. Pa zakaj? Morda iz površnosti intelektualne omike sodnika? Kaj še! Nemški uradniki kakor sploh Nemci prisvajajo si povsod in vsekdar večjo intelektualno omiko. Zgodi se le, ker jezika ne umeje. Predsednik deželne sodnije v Ljubljani je v naredbi, ki se je zgoraj imenovala, grajal tako postopanje sodnijskih uradnikov in je očital takim uradnikom da se kažejo s takim postopanjem „als die allgewaltigen.“ Predsednik nad-sodnije v Gradcu je intimoval to naredbo vsem družim sodnijem svojega področja. Dobro; in theoria jako dobro; praktično pa se da to le tem potem doseči, da se nastavijo v vseh jezikovno mešanih krajih — in to so vse sodnije na spodnjem Štajerskem, taki uradniki, ki slovenski jezik razumejo ne le kakor ljubeznivi dr. Derschatta hoče „zum Theile“, temveč ki ga razumejo popolnem v govoru in pisavi. Justična uprava pa mora skrbeti za to, da se pri vprašanji, ali zna kompetent slovenski jezik, ne gleda na spričevalo predstojnika, ki ga sam slabo umeje, ampak na vso poprejšnjo vzgojo dotičnika in na prejšnje poslovanje njegovo.

Napisali nismo nič novega v teh vrstah; pisava je tudi taka, da najstrastnejši nasprotnik nema povoda, nam odrekati objektivnosti. Želeli smo le vsem mirno mislečim sosedom nemške narodnosti dokazati, da se ravnopravnost ne strinja z metodo dr. Derschatte. Hoc erat in votis!

Našim državnim poslancem.

Naš poslanec Miha Vošnjak se je pritoževal v državnem zboru, da večina uradnikov na južnem Štajerskem ni zmožna slovenskega jezika. A ne le na Štajerskem, temveč tudi po Kranjskem in Primorskem (da ne govorim o tužnej Koroški) imamo jako mnogo takih uradnikov, ki ne morejo občeovati s slovenskimi strankami v slovenskem jeziku. In to je nam Slovencem velika krivica, v nebo upijoča

kakor nagibani od jedne misli, mlademu častniku dasta roko ter gresta dalje proti cerkvi. Očetu Ivanovemu veljala je prva njijina molitev v Longuevalu.

Župnik se gre oblačit v koretelj in štolo, Ivan pa pelje gospo Scottovo v ono klop, ki je bila že dve stoletji ohranjena lastnikom Longuevalom. Pavlina je bila šla naprej ter je v stebrovej senci čakala miss Percivalove. Po strmih in ozkih stopnicah gre potem z Betino na kor, ter jo pelje h harmoniji.

Spremljan od dveh službečih mu dečkov stopi zdaj župnik iz zakristije in baš tisti hip, ko je pokleknil na stopnjico pred altarjem, gori na koru zašepče Pavlina, kateri je srce tolklo od nestrpljivosti: „Zdaj le, gospodična; kako se bode veselil stari mož!“

Ko je abbé Konstantin zaslišal glas orgelj, ki se je pričel kakor tiho šepetanje ter lahno plaval po cerkvi, obšla ga je tolika ginenost in veselje, da so mu solze zalile oči. Od onega dne, ko mu je Ivan rekel, da hoče vso svojo last deliti z materjo in sestro tistih, ki so na strani njegovega očeta padli pod sovražnimi krogli, od tekrat je bilo zdaj prvič, da se je župnik zopet jokal.

In da so sivemu duhovniku solze stopile v oči, morala je priti mala Američanka sem čez morje in v cerkvi Longuevalskeje igrati Chopinovo sanjarijo!

(Dalje prih.)

krivica. I ta krivica se mora odstraniti čim preje, tem bolje. Jaz si dovoljujem staviti nek nasvet, kako bi se dala odpraviti ta krivica. Priporočujem ga najpoštenje vsem slovenskim poslancem v pretres. Zahtevati moramo sledeče:

1. Vsak uradnik, ki hoče dobiti državno službo v čisto slovenskih ali mešanih (slovensko-nemških ali slovensko-italijanskih) okrajih mora dokazati po polno znanje slovenskega jezika v besedi in pisavi.

2. Popolno znanje slovenščine se dokaže z najmanj zadostnim redom iz slovenščine kot obligatnega poučnega predmeta na kakem javnem c. kr. zavodu. Pri službah z akademičnimi študiji zahteva se najmanj „zadostno“ iz slovenščine kot obligatnega predmeta v zrelostnem spričevalu.

3. Kdor se ne more izkazati s takim obligatnim redom iz obligatnega predmeta, podvreči se mora preskušnji pred izpraševalno komisijo, ki naj bi se ad hoc imenovala.

4. Sedež tej izpraševalni komisiji za slovenščino bodi Ljubljana in naj sestoji iz štirih udov, iz c. kr. deželnega šolskega nadzornika kot prvomestnika in iz treh srednješolskih ljubljanskih profesorjev, ki so iz slovenščine za vso gimnazijo ali realko izprašani.

5. Skušnja bodi pismena in ustna. Pri pismenej preskušnji, ki se vrši pod nadzorstvom kakega izpraševalnega komisarja, mora dokazati kandidat, da piše slovenščino pravilno brez večjih slovniških napak, pri ustni pa, da mu ni le natančno znana slovenska slovnica, temveč tudi glavni proizvodi novejšje slovenske literature.

6. Brez takega dokaza o znanji slovenskega jezika se ne sme oddati nobena služba pri c. kr. uradih v slovenskih okrajih.

Če to dosežemo, — in to moramo doseči, če hočemo priti kedaj do faktične enakopravnosti — potem prenehajo s časom vse pritožbe od naše strani in od strani naših nasprotnikov. Mi se ne bomo mogli več pritoževati, da naši uradniki niso zmožni našega jezika in naši nasprotniki ne bodo mogli več očitati vladi, da protežira Slovence. Mi ne zahtevamo nikakih protekcij, mi jih ne potrebujemo. Mi zahtevamo le pravico in drugega nič. Prednost naj se daje povsod in vselej le zmožnejšemu prosilcu! A prvi pogoj je popolno znanje našega jezika. Brez tega pogoja ne more kandidat niti prositi nobene službe v slovenskih okrajih. Če hočemo mi Slovenci dobiti kako službo mej Nemci ali Italijani, znati moramo najprej nemški ali italijanski. Zakaj bi se pa Nemec in Italijan ne naučila slovenščine, če hočeta dobiti kruha mej Slovenci!

Državni poslanci, še jedenkrat apelujemo na vas. Dosežite nam to, kar sem vam tukaj nasvetoval in ves slovenski narod vam bode iz srca hvaležen. Sicer pa upam, da še kdo k temu mojemu nasvetu kaj spregovori.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. aprila.

Nekateri **levičarji**, ki so pri budgetni debati glasovali za vladno, postajajo nevoljni, da grof Taaffe ni takoj poklical par mož iz njih srede v ministerstvo. To se je bilo pokazalo v nemško-avstrijskem klubu, ko so se posvetovali, ali bi glasovali za črno vojsko ali ne. Večina se je bila izrekla, da naj glasujejo proti tej predlogi. Znani ministerski kandidati in njih privrženci so pa bili za to, da naj nemško-avstrijski klub glasuje za vladno, ker sicer ni upanja, da bi njih katerega Taaffe poklical v ministerstvo. Ker se neso nikakor mogli sporazumeti, sklenili so nazadnje, da naj vsak glasuje, kakor hoče.

Že šest let se Rusini potegujejo za rusinsko ljudsko šolo v Levovu, pa je še sedaj nemajo. Občini jo je ukazal ustanoviti **gališki** deželni šolski svet in naučno ministerstvo, pa občinski zastop se je pritožil na državno sodišče, ki je tudi razsodilo Rusinom v korist. Mestni zastop se je sedaj začel izgovarjati, da razsodbe državnega sodišča imajo le principijelno veljavo, a ne praktične, tedaj ga nihče ne more siliti, da bi jih izvrševal. Deželnemu šolskemu совету je pa sedaj že to preveč in naznanil je mestnej občini, da naj že v šolskem letu 1886/87 osnuje rusinsko ljudsko šolo, če ne, jo bode pa vlada na občinske stroške.

Bosenski uradni list je objavil propise o izpitih sodcev v Bosni in Hercegovini. Propisi zahtevajo, da se mora vsaj v jednom predmetu pismeni izpit napraviti v nemščini. Čemu bode bosenskim sodnikom nemščina, je pač težko uganiti.

Vnanje države.

Srbska vlada se nadeja, da dobi pri prihodnjih volitvah veliko večino. Če tudi so liberalci in radikalci sklenili kompromis, ne bode voljenih čez 30 do 35 radikalcev in 10 liberalcev. Pa ko bi tudi bilo voljenih 50 opozicijskih poslancev, bi naprednjaki še vedno imeli v skupščini 110 članov. Tak izid je prav lahko mogoč, kakor delajo vladni organi pri volitvah v Srbiji.

Sklep konference **vzhodnorumelijskega** prebivalstva ni nič kaj zadovoljil. Ne ugaja mu sklep, da bi se knez imenoval le za pet let vzhodnorumelijskim generalnim guvernerjem. Sicer pa Vzhodnorumelji še neso zgubili upanja, da se bode v kratkem doseglo popolno združenje. Narodno sebranje najbrž ne bode priznalo sklepa konference, ampak se bode izjavilo za popolno združenje. Ako se pa bodo vevlasti ozirale na željo bolgarskega naroda, ne vemo, zlasti Rusija bi utegnla ugovarjati. Knezovi nasprotniki so poslednji čas hudo agitovali proti sedanji vladi. Župane so nagovarjali, da bi podpisali neko peticijo na vevlasti za realno unijo pod turško vrhovno vlado in ruskim pokroviteljstvom. Nekateri ruski listi so že iz Rumelije imeli poročila, da se tam pripravlja nov preobrat in svetovale ruske vladi, da naj se sedaj ozira na želje vzhodnorumelijskega prebivalstva ter sama vzame stvar v roko, da se izvrši prevrat njej v prid. Trdili so celo, da se je bati v Vzhodni Rumeliji državljanske vojne, katero bodo morale miriti turške ali ruske čete. Po poročilih iz Plovdiva pa stvar ni bila tako resna. Res je nekaj županov podpisalo dotično peticijo, a ne veliko. Ko je narod to zvedel, bil je tako nevoljen, da se nikdo ni več upal peticije podpisati. Plovdivski župan moral se je celo odpovedati svojemu dostojanstvu, ker ni razsvetlil mestnega vrta v rojstni dan kneza Aleksandra. Iz tega bi se dalo sklepati, da v Vzhodni Rumeliji ni kmalu pričakovati kakega novega prevrata. Poročilo iz Plovdiva se ve da prihaja iz bolgarskega vladnega vira, zategadelj razmere za kneza ugodneje slika, kakor so v resnici. Da pa narod ne želi novih prevratov, je naravno, kajti po tolikih mesecih razburjenja in negotovosti želi si mirnega življenja.

Francoski radikalni in socijalni listi hudo napadajo vladno, ker sta Ernest Roche in Due Quercy obsojena na 15 mesecev ječe, ker sta v Decarevillu delavce nagovarjala k rogoviljenju. Ernest Roche in Due Quercy sta sodelavca lista „Intransigeant“. Prvega neki mislijo sedaj kandidovati za zbornico poslancev v Parizu, ker je Rochefort odložil svoj mandat. Ako bode voljen, bode se na ta način odtegnil kazni.

Belgijske zbornice predložil je pravosodni minister načrt zakona, da se kaznuje zapeljevanje k zločinstvu, če tudi ni imelo nikakih slabih posledic, nadalje predlogo o reviziji zakona, ki se tiče rabe razstrelil in načrt zakona o dovoljenji nositi orožje, ter predlaga, da se dovoli dostavni kredit za žandarmerijo in 1 milijon za odškodovanje posestnikov, katerim so delavci naredili škodo. V Bruslju je imenovana narodno gospodarska preiskovalna komisija. Državni minister Pirmez jej bode predsedoval. Njeni člani so profesorji narodnega gospodarstva na belgijskih vseučiliščih.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je občini Domžalski za zgradbo šolskega poslopja 300 gld.

— (Gosp. F. S. Vilhar), sloveči naš skladatelj, ne pride v Ljubljano, ampak se po praznikih preseli iz Siska v Splet, kjer so mu stavili ugodnejše pogoje.

— (Umrl) je g. J. Potočnik c. kr. notar v Trebnjem. V 18. dan t. m. našli so ga mrtvega v postelji.

— (Dnevni red javnej seji Ljubljanskega mestnega odbora) v sredo 21. dan aprila 1886. leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani. I. Naznanila prvosedstva. II. Personalnega in pravnega odseka poročilo o izvršenih letošnjih dopolnilnih volitvah v mestni odbor. III. Stavbenega in finančnega odseka poročilo: a) o ulogi stavbene družbe Ljubljanske glede računjenja stroškov za streho mestne vojašnice; b) o oddaji dimnikarskega dela pri mestnih poslopih na tri leta.

— (Pisateljskega podpornega društva občni zbor.) Po včerajšnji kratki notici naj danes sledi obširnejše izvestje. Zborovanje otvoril je predsednik dr. Vošnjak. Pozdravil je prisotne ter s kratkimi besedami obrisal delovanje društva, ustanovljenega na Gregorčičevem večeru na g. Hribarja predlog. Društvo je bolje uspevalo, nego se je mislilo, ima sedaj že lepo število članov in za prvo leto svojega delovanja, že znatno premoženje. Podpora naklonila se je samo dvema pisateljema, jednemu 15 gold., drugemu 5 gold. Sicer pa bode o delovanju podrobneje poročala gospod tajnik in gospod blagajnik. — Tajnik profesor Raič: Čestiti gospodje društveniki. Ko je začasni odbor na

nov oživljenega „pisateljskega podpornega društva“ dobil 16. majnika minolega leta od vlade nekoliko prenovljena društvena pravila potrjena, sklical je na 25. dan junija občni zbor, ki si je izvolil gosp. dr. Vošnjaka predsednikom in 6 odbornikov. Odbor se je v svoji prvi seji 18. oktobra tako-le konstituiral: podpredsednikom si je izvolil g. prof. Levca Frana, denarničarjem g. podžupana Petričiča Vaso i tajnikom mene. Delovanju odbora se je kmalu odtegnil poprejšnji tajnik g. Senekovič Andrej, ki je bil poklican gimnazijskim ravnateljem v Novo Mesto; pred nedavnim se je tudi žal odborništvu odpovedal g. Hribar Ivan. Odbor je imel v vsem tri seje (18. oktobra 1885, 10. svečana in 1. malega travna 1886), v katerih se je razgovarjal zlasti o tem, kako bi novemu društvu novih udov pridobil in s tem stopil na trdna tla ter mogel svoji nalogi zadostiti. Da bi društvenina nobenega društvenika hudo ne zadela, sklenil je odbor letnino semestraliter pobirati. Ravno tako je i menil, da mu bode mogoče pridobiti novih društvenikov s tem, da prireja za društvenike „klube pisateljskega društva“ — navadno zabavni večeri imenovane. Pokazalo se je, da jo je odbor dobro pogodil, kajti pristopilo je društvu vsled tega lepo število novih društvenikov, ki se je skoro podvojilo (130). Odbor je pač slobodno zadovoljen s temi po njem prirejenimi večeri, ki so bili lepo obiskovani, osobito sprva, ter so obrodili marsikateri sestavek, ki bi se sicer nikdar ne bil porodil, tako na pr. „o mističnih prikaznih človeškega duha“, o fizičnem i psihičnem podedovanju; zvedeli smo, kaka je bila Ljubljana v prejšnjih stoletjih i da je v njej že pred 76 leti izhajal slovenski dnevnik, pripovedovalo se nam je, kako so se Paridu dobrikale tri najlepše boginje na svetu in kako jo je lieutenant Ares (za generala je bil menda še premlad) skupil, ko je hodil sajastemu Hefajstu v gaj, čuli smo, kako se umetnikom godi na Slovenskem, kako je kaj na Srbskem in Bolgarskem, kako so nastala krajevna imena, da je Aquilina Krakov itd. tedaj zvedeli smo mnogo lepega — i tudi s tem se koristi literaturi. Želeti je samo, da bi se prihodnje zime ti klubi pisateljskega društva ponavljali i mnogobrojno obiskovali, ter bi se s tem toliko v Ljubljani zane-marjeno društveno življenja vsaj nekoliko povzdignilo i pospeševalo. Ko smo se bili že nekoliko seznanili drug z drugim smo želeli prirediti si nek navaden večer i priredili smo si Jurčičev večer, na katerega je ponosen odbor i sme ponosen biti vsak društvenik. „Brez agitacije in brez organizacije“ se nas je bilo zbralo 74 Jurčičevih čestilcev, Ljubljanskih i vnanjih, ter smo marsikaj zvedeli iz Jurčičevega življenja in bili smo židane volje. Odbor pa še nadalje kani v poletnem času prirejati izlete kam dalje iz Ljubljane i na ta način vezati prijetno s koristnim. Kar se odborovega delovanja tiče, bilo je isto dozda še skromno, kajti društvo je še mlado, njegova denarna moč je še mala, tedaj še na kaj večjega odbor ne mogel misliti. Vkljub temu pa je že naklonil dvema pisateljema podpore in sicer jednemu dvakrat, drugemu jedenkrat. Omeniti še se mora, da je ta podpora bila nekako ponujana, kajti do zdaj še se nikdo ni za podporo obrnil do odbora. Nagrad razpisavati še dozda pač odboru ni bilo mogoče. Da mu bode mogoče, bodi skrb vsakega društvenika ter skrbi vsak, da pridobi nekoliko novih društvenikov in tedaj se bode društvo razvijalo, cvetlo in slovenstvu ter s tem slovanstvu koristilo — v to pomozi Bog in naša dobra volja in požrtvovalnost! — Blagajnik podžupan Petričič prečita potem izkaz o dohodkih in stroških. Po odbitih vseh izdatkih za tiskovine, druge troške in dane podpore preostaje še društvene gotovine 605 gl. 23 kr. Denar je naložen v Posojilnici za Ljubljansko okolico. — Obe poročili vsprejeli sta se s pohvalo na znanje. Potem izvolita se za pregledovalca računov gg. Valentinčič in Svetek. Naposled bila je volitev načelnštva, katere izid smo že naznanili — Omeniti nam je še, da ima društvo: 1 častnega člana, 4 ustanovnike, v Ljubljani 21 pravih, 67 podpornih članov, 16 vnanjih pravih, 21 pa vnanjih podpornih, vkupe 130 članov.

— (Cesarjevič Rudolf) je brez dvombe prvi Habsburžan, ki si je za svoje izlete omislil narodne opanke. Napravil mu jih je čevljar v Dubrovniku in cesarjevič Rudolf nosi opanke, kadar koli ide na Gluho Smokvo orle streljat. Navadno je hoja v opankah težavna, a našemu prestolonasledniku služijo jako dobro, ker je izvrsten telovadec in hribolazec.

— (Banka „Slavija“) — Nov dokaz zupanja in veljave pridobil si je slovanski ta zavod tudi mej Nemci. Glavno ravnateljstvo „alpinske montanske družbe“ na Dunaji priporočilo je namreč banko „Slavijo“ vsem podrejenim si uradom, pozvavši jih delovati v to, da si uradniki in delavci „alpinske montanske družbe“ zavarujejo pri njej življenje.

— (Sv. Jakoba cerkev) v Škofjiloki obiskali so po noči od 16. do 17. t. m. nepoznani lopovi, ter odnesli nekoliko prigrinjal z altarjev.

— (V Zagrebu) umrl je v nedeljo zvečer nagloma Fran Vanžur, gostilničar na kolodvoru. Pol ure pred smrtjo je še gostom stregel. Bolehal je za srčno hibo, vender se dvomi, da je umrl naravne smrti. Govori se, da se je otroval, ker je 40.000 gld. na borsi zaigral.

— (V Ptui) vršila se je preteklo soboto zvečer krvava žaloigra. Puškar imel je ljubico natakarico. Slednjo je mesarski pomočnik klofotal. Ko puškar to izve gre domov po revolver, od tam pa v mesnico, kjer je bil mesarski pomočnik, ki je njegovo ljubo tako surovo razžalil. Po kratkem prepiru potegne puškar revolver in ustrelil mesarskega pomočnika trikrat v obraz, da se je takoj mrtev zgrudil. Morilec šel je potem sam k vojaškemu oblastvu naznaniti svoj zločin.

— („Tržaški Sokol“) priredi na Velikonočni ponedeljek (26. t. m.) svoj prvi izlet v Prvačino, kjer je v isti dan čitalnična veselica. „Sokol“ popelje se do Sovodnja z vlakom, potem pa skozi Mirno, Renče in Bilje v Prvačino. Izlet bode gotovo krasen.

— (Odbor delalskega podpornega društva) v Trstu se je v sredo konstituiral in so bili izvoljeni za I. podpredsednika g. prof. Mate Mandič, II. podpredsednika gosp. Dav. Sinkovič, za I. tajnika g. A. Resman, za II. tajnika g. A. Hrast, za knjigovodjo g. M. Katalan, za knjižničarja gosp. G. Jereb, za gospodarje gospodje: Št. Prelec, Fran Žitko, Gerlanc Ivan, Ivan Božič, v veselični odsek gospodje: F. Resman, Valentin Savlovič, J. Drašček. Odbor namerava osnovati še to spomlad v maji ali juniji večji izlet na sv. Goro ali pa v Divačo in je dal veseličnemu odseku nalog, da stvar pripravlja in stavi o svojem času dotični konkurentni predlog.

— (Narodna čitalnica v Bohinjski Bistrici) se bode slovesno otvorila dne 26. t. m., to je na velikonočni ponedeljek, s naslednjim programom: 1. Ob 10. uri dopoludne slovesna sveta maša, katere se udeležijo vsi društveniki, in pri kateri poje moški zbor. 2. Potem skupni obed s primernimi govori in napitnicami. 3. Petje — in domače igre. Vabijo se drugi rojaki iz vseh krajev, da pridejo k otvorjenju in pospešijo zanimanje za narodno stvar.

— (Posojilnica v Konjicah) imela je prvo četrtletje t. l. 17.666 gld. 37 kr. dohodkov, 16.935 gld. 90 kr. izdatkov, V gotovini ostalo je koncem marca v blagajnici 730 gld. 47 kr.

— (Premembe v Lavantiski škofiji.) Umrl je g. Ivan Trampuš, dekan in župnik v Zavrči, v 59. letu svoje dobe. Bodi blagemu možu in vrlemu narodnjaku laskav spomin! — Dekanskim upraviteljem v Zavrči imenovan je g. Matija Modrinjak, infulovani prošt v Ptui. — Za provizorja sta nameščena gg.: Rupert Šuta za dekanško župnijo v Zavrči, Anton Potočnik, kaplan v Čadranu, za župnijo Št. Ilj v Žrečah. — Hudo obolel je g. Luka Trafenik, župnik v Skalci. Prepeljali so ga v bolnico v Gradec. — Razpisana je župnija v Zavrči do 27. maja t. l.

— (Razpisano) je mesto 2. učitelja na čveterorazrednici v Metliki. Plača 500 gld. Prošnje do 15. maja t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Atene 19. aprila. (Izvestje Havasovo.) Ruski poslanik odpotoval v Livadijo, da carju pojasni položaj. V Carigradu pridruži se mu Nelidov. Temu potovanju prisojajo se velika važnost, ker je poslanik pred odhodom imel pogovor z Delyannisom. Dosedaj zastopniki vevlastij neso dobili nobenih instrukcij glede ultimatum. Misli se, da bi Trikups vlade ne prevzel, ko bi Delyannis po ultimatumu bil primoran odstopiti. Delyannis hoče nadaljevati politiko, pričeto v septembru.

Bukurešt 19. aprila. Vojni minister odpotuje nekda koncem tedna v Livadijo, pozdravljat carja v imenu kralja in rumunske vlade.

Madrid 19. aprila. Škof je umrl. Morilec zatrjuje, da se je hotel osvetiti.

Ala 19. aprila. Novejša zdravstvena izvestja iz gorenje Italije zopet neugodnejša. Posamezni slučaji kolere ponavljajo se v Padovi in po Beneškem vsak dan in sedaj se čuje, da je tudi okolu Milana nekoliko ljudij za kolero umrlo.

Peterburg 19. aprila. V mestu Belij (gubernija Smolensk) včeraj več sto hiš pogorelo. Tudi več ljudij da je poginilo.

Razne vesti.

* (Požar v mestu Stryj.) Vesti, prihajajoče z daljnega pogorišča v Galiciji, so zares grozne, in nesreča, ki je zadela mesto Stryj, taka, da mora pretresti vsako srce. Celo mesto pogorelo je do tal, 600 hiš, mej njimi poslopja okrajnega glavarstva, okrajnega zastopa, davkarije, gimnazije, cerkve in sinagoge, vse je uničeno. Izmej vseh javnih poslopij ostala je jedina pošta. Zaloge lesa, pivovarna, parketna tovarna, okrajna sodnica, vse je žrtev požara. Na rešitev niti misliti ni bilo, ker je bil tolik vihar, da je sodnijske akte osem milj daleč zanesel. — Veliko ljudij je zgorelo, govori se, da nad 100. Za gotovo se ve za 40 oseb, mej njimi umirovljeni uradnik Kondzinski in ravnatelj ljudske šole Holubovič. Gotovo število ponesrečenih pa se še ne ve, ker je vse zbegano in ker se mej razvalinami zdaj tu zdaj tam nahajajo človeške kosti. — Deželno desko so rešili, isto tako tudi gotovino v davkarijski blagajnici, sodnijsko blagajnico in blagajnico hranilnice, mestna blagajnica pa je zgorela. Tri milje daleč videl se je plamen, tolik je bil požar. — Zvoniki pri cerkvah so se zrušili in pobili veliko ljudij. Škoda se ceni nad 4 milijone goldinarjev, nad 100 trgovcev je uničenih. Pogorela poslopja in premakljivo blago bila so zavarovana pri Krajkovski zavarovalnici, ki ima sama do pol milijona škode, pri „Oest. Phönix“, „Riunione“, „Azienda“ itd. — Beda je nepopisna. Več tisoč ljudij je brez strehe in brez živeža, ženske in otroci brez obleke. Pogorelci stradajo in zmrzujejo, ker je mrzlo vreme, živeža pa nikjer ni dobiti. Pogorelce začeli so razvažati v druga mesta in od vseh krajev pošilja se pomoč. — Še včeraj zjutraj je gorelo in pogoreli so celo leseni križi na pokopališču.

* (O umoru v stolnej cerkvi v Madridu) čitamo v raznih listih sledeče podrobnosti: Škof Martinez Izquierdo bil je pri uhodu v stolno cerkev po duhovniku Galeotto, bivšem upravitelji nunskega samostana, ustreljen. Škof bil je morilec prepovedal služiti mašo in spovedovati. Pol ure pred zločinom prišel je morilec pred cerkev, se razgovarjal z ljudmi, ki so oljke prodajali in rekel: „Kmalu bom boljše kupčijo napravil.“ Škof pripeljal se je v vozu. Ko je škof stopil na tretjo stopnico, ustrelil je morilec trikrat vanj, na kar se je škof zgrudil. Morilec bil je v duhovski obleki in stopil je mej druge duhovne, ki so škofa pričakovali. Revolver držal je tako krčevito, da so mu ga le z veliko silo vzeli. Razburjenost bila je nepopisna. Ko so škofa prenesli v sakristijo in položili na matraci, nabralo se je pred cerkvijo polno žensk, ki so jokale in si lase ruvale. Neki duhovnik šel je na leco ter pomirljivo govoril množici, na kar so cerkev zaprli. Škof je smrtno ranjen, jedne kroglice še neso dobi. Škof leži še vedno v zakristiji, ker so rane tako nevarne, da ne kaže prenesti ga. Preiskovalni sodnik je škofa kratko izpraševal. Rekel je, da morilca ne pozna. Nuncij previdel je škofa, papež poslal je brzojavno svoj blagoslov. — Mnogi menijo, da je morilec blazen. Njegovo vedenje v zadnji čas bilo je čudno in nedavno še je škofu naznanil, da si bode pustil brado rasti. Verjetneje je, da se je morilec hotel maščevati, ker ni smel več maševati in spovedovati. Ranjeni škof bil je jako strog pastir, dober govornik, poslanec in baš sedaj bi bil imenovan dosmrtnim senatorjem. Bil je pristaš sedanje vlade, zato mu je bila nižja duhovščina, udana don Karlosu, uporna. Kraljica Kristina je glasno zaplakala, začuvša vest o atentatu. Množica bi bila morilca raztrgala, da ga policija ni branila. Časnik „Resumen“ piše: Duhovnik Galeotto hotel je nedavno priobčiti inserat, v katerem prosi za službo hišnika. Dotični list pa inserata ni hotel vsprejeti. Na to je prosil, naj se objavi poziv za podporo, ker živi v največji bedi. Naposled prosil je za službo sakristana, da bi se le preživel. Tudi drugim listom donasal je jednake prošnje, ki so se sedaj sodniku izročile. Ko so ga o tem vprašali, odgovoril je Galeotto: „Jaz nesem morilec. Ko so se vse moje prošnje odbile, maščeval sem svojo čast.“

* (Hiša se je podrla.) V Ajacciu se je pripetila, kakor se poroča iz Rima, velika nesreča. Podrta se je po noči pet nadstropij visoka hiša. Izpod razvalin izvlekli so 12 mrtvih in 30 težko ranjenih.

Avstrijska specialiteta. Tridesetletna izkušnja so dokazala, da se je „Mollov Seidlitz-prašek“ pri vsakršnem slabem prebavljenju in zaprtju kot jedino uspešen lek izkazal. Cena škatlici z navodom 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in a. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 5 (20-3)

Tuji:

19. aprila.
Pri **Stonm**: Schmidt z Dunaja. — Chmel iz Brna.
— pl. Wagner, Wilhelm, Gerstner iz Gradca. — Blüthdom z Dunaja. — Dr. Buchler iz Trsta.
Pri **Waltel**: Pokorny z Dunaja. — pl. Steiner iz Gorice. — Heiss, Glauber, Wild z Dunaja. — Globočnik iz Železnikov. — Kobler z Reke.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
19. aprila.	7. zjutraj	729.44 mm.	9.6° C	sl. szh.	d. jas.	1.0 mm.
	2. pop.	727.00 mm.	17.4° C	z. vzh.	obl.	
	9. zvečer	727.79 mm.	10.0° C	sl. zah.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 12.3°, za 2.9° nad normalom.

Dunajska borza

dné 20. aprila t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	84 gld. 45 kr.
Srebrna renta	84 „ 65 „
Zlata renta	114 „ 20 „
5% marena renta	100 „ 25 „
Akcije narodne banke	878 „
Kreditne akcije	286 „ 40 „
London	126 „ 30 „
Srebro	— „ — „
Napol.	10 „ 04 „
C. kr. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 80 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128 „ 75 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 170 „ 50 „
Ogrska zlata renta 4%	102 „ 50 „
„ papirna renta 5%	94 „ 25 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116 „ — „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/4% zlati zast. listi	126 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	118 „ 40 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98 „ 40 „
Kreditne srečke	100 gld. 180 „ — „
Rudolfove srečke	10 „ 18 „ 75 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 115 „ 70 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	206 „ — „

Varst. znamka.

B. Strassnický-jevo

zdravilno sladno pivo,

analizovano po gosp. docentu dr. Kratschmer-ji.

Najslavnejše in najprve avtoritete medicinske znanosti, kakor gospodje dvorni svetnik profesor pl. Bamberger, dvorni svetnik profesor Braun pl. Fernwald, dvorni svetnik profesor dr. Th. Billroth, profesor Albert, vladni svetnik profesor Schnitzler, profesor Hofmökler so jednoglasno pisмено izjavili, da je zdravilno sladno pivo izvrstno redilo in zdravilo pri boleznih popolnega nedostanka krvi, pri osebah, ki so vsled dolgi boleznij oslabele in shujšale, pri boleznih sapnika in prsij itd. itd. Posebno izvrstno in čudovito naglo pa upliva „zdravilno pivo“ pri ženskih boleznih, ščipanju po trebuhu pri otrocih in pomaga, da se preboleli po težkih boleznih hitro okrepejo.

Priznalna pisma si vsakdo lahko ogleda v mojej pisarni.
Cena steklenici z Dunaja z navodilom, kako rabiti, z zavijanjem in franko pošiljatelj po železnici ali ladji 50 kr. Cena zabojčku za poskušnjo a 5 steklenic gld. 2.80.

Glavna zaloga za razpošiljanje in kleti:

Ober-Döbling, Nussdorferstrasse 29

v lastnej hiši.

(220 3)

Dobiva se pri: Ubald pl. Trnkoczy, lekar; Jos. Svoboda, lekar; G. Piccoli, lekar.

Med v satovji

a Ko. 80 kr.

Garantiran pitanec

v škatljah po 5 Ko., Ko. po 60 kr., škatlja 30 kr., se pošilja po pošti proti predplačilu ali povzetju.
V škatli na debelo ceneje.

OROSLAV DOLENEC,

svečar.

(84-11)

v Ljubljani, Gledališke ulice.

Kri čistilne krogljice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasani človeškega telesa glavobola, navalu krvi, otrplosti udih, skaznem žolču, pomankanju s'asti do jedi, ječrnih in obistnih boleznih in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna škatlja samo 21 kr.; jeden zavoje s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoje se s pošto ne razpošilja. — Prodaja (650-25)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Poslano.

(3-14)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONNEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
i kas izkušani lek proti trajnom kašlju pljučevine i
želudca bolesti grkljana i proti mehurnim kataru,

HINKE MATTONIJA

Karlovi vari i Widn.

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšla knjiga:

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * *
Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Umrli so:

14. aprila: Konrad Lunder, čevljarjev sin, 7 let, Opekarska cesta št. 8, za davico. — Reza Mahkota, hišnega posestnika žena, 42 let, Krakovske ulice št. 7, za jetiko.

16. aprila: Josip Živic, delavčev sin, 14 mes., Karlovska zemlja št. 1, za bo-
žastjo. — Fran Zajec, slad-
čičar, 64 let, Trnovske ulice št. 7, za spridenjem mozga.

17. aprila: Josip M. var, kurjačev sin, 2 dni, Sv. Petra cesta št. 53, za zla-
tenico. — Marija Kalin, za-
sebnica, 36 let, Dunajska
cesta št. 18, za sušico. —
Tine Richter, pisar, 24 let,
Karlovska cesta št. 20.

Oštir na verne roke

z ženo, ki zna kuhati, išče se za neko rudarsko go-
stilnico na Zgoranjem štirskem s sledečimi pogoji:
varščine 500 gld., znanje slovenščine in znanje mesarije. —
Pisma na: M. Gaudhold v Ljubnem (Leoben), poste-
restante. (267-3)

Štacunska oprava

se ceno prodaja.

Natančneje pri lastniku na Starem trgu h. št. 24,
v I. nadstropju. (273-1)

Razglas.

Naznanja se, da bode z dovoljenjem visoke
c. kr. deželne vlade v Ljubljani z dne 28. marca
1886 št. 3024

navadni letni somenj sv. Jurija v trgu
Žužemberku letos na 8. dan maja
prestavljen.

Trško predstojništvo v Žužemberku,

dne 15. aprila 1886.

Fran Florjančič, trški predstojnik.

(268-2)

Deželna
Rogaška
slatina.
Tempeljski in Styria-vrelec.

Uspešni lek za želodčne bolezni.
Z vinom mešana prijetna hla-
dilna pijača. (149-4)

Dobiva se pri g. **Mih. Kastner-ji**, kakor tudi pri
gg.: Josipu Fabian-u, C. C. Holzer-ji, Peter Lasnik-u,
J. Luckmann-u, Jan. Perdan-u, Jos. Schlaffer-ji, Schuss-
nigg-u & Weber-ji, Josipu Terdinu v Ljubljani.

Zrebanje že v Soboto!

Kincsem a 1 gld. 11 srečk 10 gld.
SREČKE samo 10 gld.

Glavni dobiček v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odteg-20% || 4788 denarnih
ljajem dobikov.

Kincsem-srečke dobivajo se
v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba:

Budimpešta, Waitznergasse 6. (142-32)

DUNAJSKA SPECIJALITETA!

„PURITAS“

mleko za pomlajenje las

OTTO FRANZ-a, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

„PURITAS“ ni nikaka barva za lase, ampak mleku podobna tekočina, katera ima
skoro čudovito lastnost, da bele lase pomlajuje, t. j. polagoma in sicer najdalje v štiri-
najstih dneh jim dá zopet barvo, katero so poprej imeli.

„PURITAS“ nema v sebi nikakega barvila. Lasje se lahko izpirajo z vodo, kolikor
se hoče, se lahko spi na belo preoblečenih vajnicah in nobenega sledu barve se ne za-
pazi, ker

„PURITAS“

ne barva, ampak pomlajuje.

Raba

je najbolj prirosta na svetu. Ulje se mleka na roko, tako dolgo maže z njim lase, da so
vsi zadosti vlažni, in ponavlja se to slednji dan po jedenkrat. To je vse. Ko so lasje do-
bili prvotno barvo, kar se navadno zgodi čez deset ali dvanajst dni, potem je za njih
daljše ohranjenje zadosti dvakratna raba mleka na teden in na ta način se tudi pomladé
zalisci in brada, kakor tudi najdaljši in najbujnejši ženski lasje.

Steklenica „PURITAS“ velja 2 gld. (pri razpošiljanju 20 kr. za stroške) in se lahko
naroči proti poštenu povzetju.

OTTO FRANZ, Dunaj, VII., Mariahilferstrasse 38.

Zaloga v Ljubljani pri Ed. Mahr-u, parfumerji.

V Celoveci prodaja: P. Birnbach, lekar „pri obelisku“; v Beljaku J. Detoni, coiffeur, poleg hotela „pri
pošti“; v Mariboru W. König, lekar. (221-5)

